

Въ цѣлата болница е тихо. Отъ време на време отъ дъното на коридора се чува хъркането на дежурния служител, който е заспалъ на стола си.

Вънъ е студено, мразовито. Щомъ отворихъ вратата студътъ обхвана тѣлото ми и жбитъ ми затракаха. Бързо избѣгахъ и за мигъ сѣднахъ до спящия Тихолъ. Той се усмихва. Сънува може би, че е въ пригръдките на своята жена.

Тая мисль ме докосна право въ сърдцето и любовната мжка ме прогони да се прибера въ леглото си. Азъ не трѣбва да мисля за него. Нали му обещахъ, че ще го обичамъ само като братъ?

13 Ноемврий.

Днесъ имаме много работа. Не мога да смогна. Болни докараха. Трѣбва да се приематъ. Отбихъ се следъ обѣдъ при Тихолъ. Той е спокоенъ и се мжчи да чете в. Военни известия.

— Браво! браво!... Ти вече искашъ да четешъ?

— Какво да правя. Не може да се лежи така безпомощно и въ скука.

— А знаешъ ли, че азъ преписахъ дневника на Каймакъ-Чаланъ?... Ще ти го дамъ чистичекъ, подвързанъ, за да имашъ единъ отъ най-скжпитъ си спомени...

— Да, скжпъ, много скжпъ споменъ... Той е дневникътъ на Каймакъ-Чаланъ, но не може да стане и паметникъ за всички ония, които паднаха по неговитъ скалаци... Ако оздравѣя ще напиша за самоотвержения героизмъ на моитъ другари—офицери и войници. За тѣхъ трѣбва да се знае отъ всички. Тѣ се пренесоха сами въ жертва предъ олтаря на родината и затова тѣхната жертва е скжпа и трѣбва винаги, винаги да се помни и мисли за тѣхъ и всички трѣбва да бждемъ като тѣхъ. И следъ като помълча малко, съ слабъ фафливъ гласъ додаде: — Само за едно съжелявамъ, че не останахъ при тѣхъ... Така полутрупъ, азъ съмъ живъ умрѣлъ...

— Моля ти се, не говори така. Какъ можешъ да мислишъ за смъртъ, когато скоро ще оздравѣешъ...

Той се позасмъ и пошепна:

— Кой знае...